

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aangevoerd, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen aard en volk verstaan. Dat zeet nu-
mers reeds drie- en viermaal herdrukt werden. Het is het hoe A. HANS' KINDER-
BIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De eerste verschenen boekjes zijn nu
verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

361. Het Indianenmeisje. — 362. Het Spookschip. — 363. De Heks van Wandelaar.
— 364. De Gevangene op het eiland. — 365. Een avontuur aan de grens. —
366. Hoe Pol renner werd. — 367. De Bezee Heer. — 368. De Vuuroren van
het eiland Rona. — 369. Een jongen in den boerenkrijg. — 370. De Lage van
Graaf Egmont. — 371. Een Harde Les. — 372. De vlucht van de kermiss. —
373. Een Vlaauische cow-boy. — 374. Het Moeinmeisje. — 375. De Slaven van
Oostende. — 376. Een Smokkelaar aan de zee. — 377. Een redder in den nood. —
378. Het Geheimzinnig Huis. — 379. Uit Droevige dagen. — 380. Het spook op de
spoorbaan. — 381. Avonturen met een Hoed. — 382. Een Woelig Leven. —
383. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 384. De avonturen van een Hovenier. —
385. Een bange Vlucht. — 386. De nieuwe Kasteelheer. — 387. De jonge Land-
looper. — 388. De Twee Kameraden. — 389. De Spion. — 390. De dochter van
den Visscher. — 391. De dochter van den Bezembinder. — 392. Een Hutshelaar.
— 393. De Erkentelijke Indianenhoofdman. — 394. Onvergetelijke Avonturen. —
395. Een vreemde Nacht. — 396. De Hoeve bij de Duinen. — 397. Leo op de
rotschool. — 398. De moedige Padvinder. — 399. De Dragonder van het Ullenhof.
— 400. De strijd tegen de slavernij. — 401. De jonge Alpengids. — 402. Het
onverwachte Erfdeel. — 403. De vrijdelde Diefstal. — 404. Op het eenzame
Eiland. — 405. In den Sneeuwstorm. — 406. Sinterklaas in den Woonwagen. —
407. Het vuur in den nacht. Een moedige Knaap. — 408. Het kerstfeest der Schip-
breukelingen. — 409. Voor het Recht. — 410. Het pook van Sylt. — 411. De
dappere Kasteelknaap. — 412. In Duizend Vreezen. — 413. De Toovenaar van
Diksmuide. — 414. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 415. Ontmaskerd.
— 416. Een gestoorde Nacht. — 417. De Stem aan de deur. — 418. Het Geheim-
zinnig bedrijf. — 419. De smokkelaars van Blankenberghe. — 420. Een drama
aan de grens. — 421. Een Godsoordeel. — 422. De verrader. — 423. Zigeuners op
t dorp. — 424. Een Rakker. — 425. De dochter van den Indianenhoofdman. —
426. De Smokkelbende. — 427. Het verlaten Schip. — 428. De Werklooze. —
429. De Avonturen in de Hooglanden. — 430. De Gestoorde Zesdagenkoers. —
431. Uit een gezin. — 432. Een Smokkelavontuur. — 433. De Weezen van de
Benkenharst. — 434. Kars, de Herdershond. — 435. Een angstige locht. —
436. De verkleede Krijgsman. — 437. De Heldin van Maastricht.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS: 60 CENTIEMEN.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

De Roover uit Eikenloo

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

DE ROOVER VAN EIKENLOO

I.

— Gij altijd met uw boeken... weg er mee, keef Germaine, de meid van het Eikenhof, een boerderij in de omstreken van Turnhout.

Ze snauwde dit tot Karel Eggers, den veertienjarigen koewachter der hoeve en ze gooide een boek, dat op tafel gelegen had, in den hoek.

— Het is een boek van den meester, zei de knaap verschrikt. Zie eens, ge hebt den band gescheurd.

— 't Kan me niet schelen! raasde Germaine. De meester zou u geen boeken moeten leenen; menschen als wij hebben die niet noodig.

— Neen, gij kent geen letter zoo groot als de toren van Hoogstraten, en dat is de hoogste uit de Kempen.

— Maar ik heb handen aan mijn lijf en ik kan werken! beweerde de dienstbode. Wat moet gij altijd letters zitten eten! Ge wordt een arbeider en geen pennewip.

— Een arbeider kan ook nut en vermaak halen uit boeken, wedervoer Karel.

— Ge wordt veel te verwaand, gij! Toe, slik uw boterhammen in en help me in den stal. Dan moet ge met de koeien naar de weide!

— Kunt gij nu nooit eens vriendelijk zijn? Ge speelt altijd op. Wat misdoe ik u?

— Ik kan u niet verdragen... ge moogt het gerust weten. Een koewachter, die meer wil zijn dan wij!

— Dat is niet waar...

— O, is het niet waar? Waarom loopt ge 's Winters naar de avondschool? En altijd met boeken en papier en potlood voor u... Wat zijn me dat voor verwaande streken!

— Moet ik dan een dommerik blijven? vroeg Karel.

— Ik ben ook geen dommerik, al ben ik niet geleerd. Menschen als wij hebben iets anders te doen! Geleerdheid is voor de rijken...

— Dat is niet waar!

— Och, zwijg! Uw moeder moet heele dagen werken voor den kost en gij doet, of ge de zoon van den dokter of de notaris zijt, hoonde Germaine.

— Wacht de zoon van den notaris koeien? Ge vertelt onnoozelen praat.

— Wilt ge een klets om uw ooren, frank stuk? Ik heb hier meer te zeggen dan gij! En als ik wil, dat ge uw mond moet houden, dan doet ge het!

Ja, bekijk uw boek maar! Ik had het in het vuur moeten smijten. Ware ik de baas van het hof, ge vloogt met uw boeken buiten! Op al die rare letters zitten kijken, juist tooverteekens, en de koeien naar de klaver laten loopen!

— Dat is één keer gebeurd!

— Eén keer, dat we het weten, maar ge let nooit op, loog Germaine, die altijd leelijk deed tegen Karel Eggers.

Vrouw Havels, de bazin der hoeve, kwam in de keuken.

— Germaine, ik hoor u weer zoo geweldig roepen, zei ze op ontevreden toon.

— Als ik de tafel dekken moet, liggen altijd die boeken van den koewachter in den weg!

— Juist één boek, dat ik gereed had gelegd, om het mee te nemen naar de weide, sprak Karel.

— Germaine, ge moet kalmer zijn, vermaande vrouw Havels.

Zij beschermde Karel, want ze had medelijden met den knaap, die geen vader meer bezat en zijn moeder wilde bijstaan in haar moeilijk leven.

De meid was nog nijdiger, omdat haar meesteres den koewachter voorsprak, doch zweeg nu toch.

Karel at zijn morgenbrood. Het was nog vroeg. Het zou een schoone Herfstdag worden. Ginds achter het Eikenloobosch schoten roze pijlen omhoog. Ze kondigden de komst van de zon aan. En

in den boomgaard hing er als goud op de takken, zoo heerlijk prijkten er de gele en bruine kleuren van het najaar. Spoedig echter zouden wind- en regenvlagen de bladeren ten gronde werpen in plassen en slijk, want de Zomer was heen.

Germaine begaf zich naar den stal om de koeien te melken. Karel moest dan de volle emmers halen. En weer viel de meid tegen hem uit.

— Ja, gij kunt de bazin vleien en fleemen, maar ze zal ook wel inzien, dat gij niet deugt! bromde ze.

Karel had verdriet over die vijandschap. Hoe veel plezieriger zou het op de hoeve zijn zonder al die ruzie!

— Germaine, wat misdoe ik u nu toch? vroeg hij weer.

— Ik kan u niet uitstaan... Ik zeg het nog eens, dat gij meer wilt zijn dan ik en de werklieden.

— Dat is niet waar!

— Als wij kaarten of eens samen klappen, kruipt mijnheer de koewachter ergens in een hoek met een boek. Hij is te geleerd om met domme menschen als wij te klappen!

— Als ik nu gaarne lees!

— Ja, ja, gij wilt een heer worden, om dan laag op ons neer te zien... En uw moeder blaast u die verwaande streken in! Ze moet toch waarachtig ook slaven en wroeten voor een korst brood.

— Moeder zegt altijd, dat we zeer arm zijn.
— Ja, ja, maar ze steekt haar hoofd fier omhoog!

— Ik wil niet, dat ge kwaad spreekt van moeder! Is ze nog niet ongelukkig genoeg?

— Willen! Wat hebt gij te willen, hoovaardige aap? Ik zal het u niet vragen, wat ik zeggen of zwijgen moet!...

— Houdt alle twee uw mond en werkt! klonk de stem van baas Havel's, die ongemerkt den stal binnen getreden was.

Hij duldde nooit tegenspraak en Germaine en Karel zwegen. De landbouwer, die zeer streng was, keek eens naar de koeien en ging toen in de schuur.

— Door u krijg ik snokken naar mijn kop! zei Germaine tot Karel. Maar ik zal u wel vinden, nietwaard!

Het was de domme vijandschap van iemand, die niet verdragen kan, dat een arme jongen door onderwijs ontwikkeling zoekt. Ook toonde Germaine zich zeer jaloersch van aard en ze ergerde er zich aan dat vrouw Havel's Karel onder haar hoede nam en hem dikwijls wat meegaf voor zijn moeder.

De jonge veehoeder antwoordde niet meer. Na een half uur vertrok hij met de koeien naar de weide. Eerst had hij de scheur van het boek geplakt met wat lijm.

— De baas moest hem dat boek van onder zijn arm slaan, bromde Germaine, toen ze Karel zag vertrekken. Ik heb toch ook geen tijd om te lezen.

Al had ze tijd gehad, dan zou ze nog geen boek ingekeken hebben, want ze had slechts een paar jaar de school bezocht en zeer onregelmatig. Het weinige, dat ze er leerde, was spoedig vergeten. Dat kon Germaine feitelijk niet helpen, want ze kwam uit een ongelukkig huishouden. Haar vader dronk veel en moeder was lui en slordig. Germaine was blijde, toen ze al vroeg kon gaan dienen. Weliswaar had ze 's Winters de avondschool kunnen bezoeken. Ze wilde echter niet. Geleerdheid was alleen voor rijke menschen, beweerde ze in haar domheid. Werken kon ze goed en de bazin was tevreden over haar, al vermaande ze Germaine dikwijls, niet zoo ruw te zijn...

Ook hinderde het vrouw Havels, dat haar dienstmeid verloofd was met een jongen man, die zelden werkte en veel stroopte in de bosschen, Joos, den pensjager. Germaine luisterde niet naar goeden raad. Ze wilde het volgende jaar met Joos trouwen.

II.

Karel Eggers wachtte nu de koeien. Baas Havels bezat meerdere weiden en vandaag zat Karel aan den zoom van het bosch Eikenloo.

De herfstdag was warm geworden, maar Karel had een goed plaatsje gekozen onder een boom, en las aandachtig in zijn boek. De koeien graasden rustig. Toch gebeurde het wel eens, dat een der dieren naar een veld liep, zonder dat Karel het merkte, want zijn lectuur boeide hem meestal zoo, dat hij zijn omgeving vergat. Dat mocht niet, maar hij las zoo gaarne. En meester Dewilde leende hem boeken en gaf hem 's winters avonds ook kosteloos les, tot groote ergernis van Germaine, zooals we weten. Karel Eggers had gaarne gestudeerd, maar twee jaar geleden was zijn vader gestorven. Moeder kreeg het toen zwaar met drie kinderen, Karel en nog een jonger zusje en broertje. Zij ging uit kuischen en wasschen. Karel trad een jaar na vaders dood in dienst van baas Havels; daar had hij den kost en verdiende nog wat. En alle beetjes hielpen. Het deed Karel veel verdriet, dat hij de school moest verlaten, maar moedig droeg hij dezen tegenslag en hij leerde dus nog, wat hij kon.

Zoo zat hij nu ook weer te lezen. Het was hier zoo rustig en stil. Soms hoorde men een kar ratelen op den groten weg van Turnhout naar Antwerpen, maar in dien tijd reden daar nog geen honderden autos als tegenwoordig.

— Wel, wel, manneke, zoo aan het lezen? klonk het eensklaps.

Verbaasd zag Karel op. Een nog jonge, net gekleede man stond voor hem. Hij droeg een geweer over den rug.

— Ja, mijnheer, ik heb een schoon boek, antwoordde Karel.

De vreemdeling zette zich naast hem neer, nadat hij zijn geweer in het gras had gelegd. Karel hield hem voor een jager van Antwerpen. In de groote Kempische bosschen schuilde veel wild.

— Mag ik dat boek eens zien? vroeg de man.

Hij bladerde er in.

— Ha, 't is over geschiedenis, zei hij. Dat heb ik ook altijd gaarne geleerd. Wel, dat is een verhaal over Turnhout.

— Ja, er wordt in verteld, hoe de hertogen van Brabant hier kwamen jagen.

— Dat zie ik. En van de edellieden, die op het kasteel te Turnhout verbleven.

— Dat kasteel is nu het gerechtshof.

— Ja, dat weet ik wel. Lezen is een aangename bezigheid.

— Ik doe het om te leeren. Ware vader niet gestorven, dan zou ik voort geleerd hebben te Turnhout.

— Wel, wel, is uw vader al dood?

— Twee jaar geleden. Het was in den Winter. Hij moest de beek uitdiepen, en viel in het ijs-

koude water. In den nacht werd hij ziek. Vader kreeg longontsteking en na een week stierf hij.

Karel vertelde dan, hoe hij moeder moest helpen en er thuis nog twee kleinere kinderen waren. De vreemdeling bleef een heelen tijd met hem praten, en toen hij wegging, nam hij vriendelijk afscheid van Karel.

De volgende week keerde de man terug en opnieuw zat hij een heelen tijd bij Karel. Deze vertelde nu hoe hij hoopte later toch een betrekking van klerk te kunnen krijgen.

Voortaan kwam de vreemdeling dikwijls. Hij scheen gaarne met Karel te spreken. Hij beweerde, dat hij te Antwerpen woonde, maar voor zijn gezondheid in de Kempen verbleef.

Eens had hij weer met Karel zitten praten. Toen hij heen gegaan was, kwam een man van tusschen de boomen. De knaap kende dezen wel: het was Joos, de strooper, die met Germaine zou trouwen. Hij ving 's nachts hazen en konijnen en verkocht ze in het geheim in de steden.

— Weet ge met wien ge daar gesproken hebt? vroeg hij.

— Neen, antwoordde Karel.

— Met Bert, den roover.

Karel schrok geweldig. Hij had dikwijls van dien Bert gehoord. Verleden Winter was de dief de schrik geweest van de streek. Daarna verdween hij uit de Kempen.

En nu zou hij in het Eikenloobosch rondzwer-
ven?

— Joos, ge zijt mis! riep Karel uit.

— Neen, neen, ik ben niet mis... Ik weet heel goed, wat ik zeg. Ik ken dien deugniet wel. Verleden Winter heeft hij me twee keer aangesproken en me gevraagd, om met hem mee te doen. En ik verzeker u, dat de kerel, die daar bij u zat, Bert is!

— Het kan niet zijn! Hij sprak als een goed man en zegt altijd, dat ik vlijtig moet leeren en braaf blijven.

— Ja, praten kan hij schoon genoeg, maar ik verzeker u, dat Bert in Eikenloo zit en dat belooft niets goeds voor den aanstaanden Winter.

— Waarom vertelt ge dat dan niet aan de politie?

— Ha, neen! Bert zou zich op mij wreken. Ik wil niet door hem vermoord worden, als ik 's nachts een haasje najaag. Ieder zijn zaken! Dat de gendarmen hem vangen! Ge zijt nu verwittigd! Let op!

Karel zat een heelen tijd in gedachten. Zou die vriendelijke man een roover zijn? Neen, hij kon, hij wilde het niet gelooven. Misschien leek hij op Bert, en zoo kon Joos hem voor den dief houden. Bert zou zeker rustig als een gewone jager door het bosch wandelen!

— Wat moet ik nu doen? vroeg de knaap zich af. Er met baas Havels over spreken? Die zou

naar de politie loopen en dan breng ik den braven man in last. Neen, ik zeg niets, besloot Karel. Joos is mis en hij deugt zelf niet.

Karel liet nu zijn boek dicht. De bewering van den wildstrooper had hem toch ontsteld. O, het moest eens waar zijn! Sommige roovers konden zich als brave menschen voordoen.

— En ware die man nu eens Bert, dan moet ik nog zwijgen, zei Karel bij zich zelf. Als ik hem verraad, kan hij wraak nemen op mij. Joos is wel bang van hem. En zou ik dan moeten spreken?

Het was voor den veehoeder een vervelende middag.

Toen hij 's avonds op de hoeve kwam, zweeg hij over zijn ontmoetingen in het bosch. Het was verkeerd van hem. Baas Havels was een strenge man, maar Karel had toch vertrouwen in hem moeten stellen. Dikwijls ging Karel eens over en weer naar huis. Hij had aan moeder reeds verteld, dat er een jager met hem praatte, doch thans verzweg hij, wat Joos beweerde.

II.

Het regende en Karel zat met een zak over zijn hoofd, onder struiken. Eensklaps stond de jager voor hem. Karel schrok. Hij had den man liever niet meer ontmoet en werd rood van verlegenheid.

— Karel, ik ga voor goed weg, zei de jager,

en ik kom nog eens goeden dag zeggen. Gij hebt mij een grooten dienst bewezen.

— Ik? riep de knaap verbaasd uit.

— Ja, zonder dat ge het weet.

Karel zag, dat de vreemdeling tranen in de oogen had. Hij voelde zich vreemd te moede. Even aarzelde hij. Dan vroeg hij met bevende stem:

— O, is het waar, dat gij Bert, de roover, zijt?

De man ontstelde hevig.

— Dat heeft Joos, de wildstrooper, u gezegd! riep hij uit. Welnu, ja, Karel, het is waar! Maar ge moet niet hang zijn voor mij, vervolgde hij. Ik zal u geen kwaad doen.

— O, word toch een eerlijk man! Ge kunt zoo vriendelijk spreken en ge zijt geleerd. Ge hebt me gezegd, dat uw moeder voor u vertelde, toen ge klein waart...

— Ja, Karel. Ik sprak over mijn jeugd, omdat gij er mij aan herinnerdet. Ook mijn vader is jong gestorven, maar in plaats van zooals gij deelt, mijn moeder te helpen, liep ik met slechte kama-rad en leerde ik drinken en om geld spelen. Ik maakte schulden en om ze te betalen, begon ik te stelen. Ik geraakte van kwaad tot erger... en ik werd Bert, de roover. Verleden Winter heb ik veel gestolen hier in de buurt en toen trok ik naar Holland. Ik kwam nu terug, omdat ik deze streek goed ken, en ik wilde weer booze plannen over-

leggen. Maar ik zag u en we spraken veel samen. Ik bewonderde u om uw vlijt, uw wilskracht en vooral om uw liefde voor uw moeder. Zoo voelde ik nog meer mijn slechtheid. En ik kreeg berouw. Ja, er komt dan toch een oogenblik, dat een mensch van zich zelf schrikt. Ik had geen rust meer... En nu wil ik een eerlijk man worden... niet hier, doch in Amerika. Ik ga er heen... ik heb er een broer... hij zal me aan werk helpen. Zwijg nu nog over me. Anders word ik nagejaagd en gevangen gezet. Ik heb dat wel verdiend, maar ik zou sterven in een cel. Dat ze me de kans laten om een beter mensch te worden. O, Karel, zoodra ge van mij een brief uit Amerika ontvangt, moogt ge alles vertellen. En zeg gerust, dat een brave koewachter den gevreesden roover Bert heeft bekeerd!

Karel was zeer ontroerd. Neen, hij voelde geen angst voor dezen man. En hij was blij, dat Bert een ander leven zou leiden.

— Nu ga ik heen, sprak Bert. God vergeve mij mijn kwaad en zegene u!

Bewogen gaf hij Karel de hand en toen verdween hij in het struikgewas.

Karel zat daar een heelen tijd als verslagen. Hij had dus dikwijls met een roover gesproken. Bert! Ha, verleden Winter had hij dikwijls angstig te bed gelegen, als men over dag van Bert's inbraken verteld had. Bert was afkomstig uit Turnhout,

maar men zei, dat hij in allerlei streken had gezworven. Hij werd algemeen gevreesd. En hier had hij zoo rustig bij Karel gezeten. Hij wilde zich nu beteren.

— Ja, ik zal over hem zwijgen, tot hij mij uit Amerika een brief heeft gezonden, besloot Karel.

Hij keerde 's avonds met zijn koeien naar de hoeve terug. Zijn geheim drukte hem toch. Gaarne zou hij er met de bazin over gesproken hebben, doch hij durfde niet. Als vrouw Havels het aan haar man over vertelde, zou de baas zeker naar de politie loopen... Dan kon Bert nog gevangen genomen worden. En als hij zich nu toch beteren wilde!...

Wat later zaten allen van de hoeve aan tafel. Havels kwam van het dorp.

— Ik heb daar slecht nieuws gehoord, zei hij. Bert, de roover, die schurk is weer in de streek.

— Maar het is toch niet waar zeker! riep de bazin uit.

— Sommigen moeten hem gezien hebben, maar, zooals het altijd gaat, weet men weer niet juist wie! Niemand heeft den moed er voor uit te komen. Ieder is bang van den schavuit.

— Dat belooft voor den Winter! kloeg vrouw Havels.

— Ze moesten den deugniet doodschieten! beweerde Germaine.

— Maar Bert is te slim om onder schot te komen, sprak een van het werkvolk.

Karel was rood geworden en boog zich dieper over zijn bord. O, hij had zooveel nieuws kunnen vertellen, maar hij durfde niet...

— Ik zag gendarmen, die Bert zoeken, zei de baas weer. Ze trokken door Eikenloo.

— 't Is te hopen, dat ze hem bij den nek pakken, hernam vrouw Havels. Hij verdient voor zijn leven in de gevangenis te zitten.

— Bert is een sluwe dief, zei een der werklie-den. Maar hij heeft nooit vermoord of iemand mishandeld. Hij legde wel eens eten in hutjes van arme menschen.

— Dus Frans, gij verdedigt dien slechten kerel nog? vroeg Germaine.

— Wel neen... Ik wil maar zeggen, dat hij toch iets goeds in zijn hart had. En het zou wel kunnen gebeuren, als hij in de gevangenis zit, dat hij dan tot betere gedachten komt.

— Ze moesten een schavot op de markt van Turnhout zetten en hem daar den kop afkappen, zei Germaine.

— Ho, ho... gij eischt nogal veel, sprak vrouw Havels tot de meid. Het ware te wenschen, dat Bert berouw kreeg en zich bekeerde.

— Ik zou kort spel met hem maken, beweerde Germaine.

Karel zweeg. En hij was blijde, toen het avond-

maal afgeloopen was, en hij naar den stal kon gaan, waar hij versch stroo onder de koeien moest spreiden.

O, het geheim drukte hem zoo! Mocht hij het verzwijgen? De overheid moest toch gehoorzaamd worden en zij spoorde Bert op. Hij had met hem gesproken, vandaag nog, en kon inlichtingen geven.

— Neen, ik zwijg, besloot Karel weer. Bert wil zich beteren. En hij gaat naar Amerika. Hij zal nooit meer stelen. En in de gevangenis zou hij sterven, heeft hij gezegd.

Karel lag dien avond lang wakker; hij woude heen en weer. Hij was erg ongerust. Nu bedacht hij, dat hij wel gestraft kon worden, als het uitkwam, hoe hij met Bert den roover gesproken en dit verzwegen had. Joos, de wildstrooper wist het en kon het verklappen.

— O, wat moet ik doen! kreunde de knaap.

Hij zou het erg vinden, als Bert gevangen werd genomen. Hij wilde zich immers beteren. Hij had berouw over zijn leven.

— Door mij is hij veranderd, hij kwam het me eerlijk vertellen, en mag ik hem nu in de gevangenis helpen? zei Karel bij zich zelf.

Eindelijk sliep hij in. Den volgenden morgen dacht hij dadelijk aan die vervelende geschiedenis. Maar hij besloot te zwijgen. En als de wildstrooper sprak, zou Karel alles aan de gendarmen ver-

tellen en hun zeggen, waarom hij gezwezen had. Maar het werd een akelige dag.

III.

Het was nacht. Karel werd verschrikt wakker en richtte zich op. Wat hoorde hij nu toch? Was het de baas, die zoo luid sprak, en de bazin, die schreide? En Germaine, de meid, jammerde ook al. Wat beteekende dat? Karel luisterde nog even. Dan hield hij het niet meer uit. Hij stond op en kleedde zich wat. Beneden brandde er licht. Karel daalde de trap af.

De baas, de vrouw en de meid zaten in de keuken, en schenen zeer ontsteld.

— Er zijn dieven geweest, zei Havels tot Karel. Zoudt gij naar de gendarmerie durven gaan? Als er dadelijk een onderzoek ingesteld wordt, krijg ik mijn geld misschien terug. De schavuiten zijn met vijf duizend frank weg!

Karel aarzelde even. Door den nacht naar de stad... het lokte hem niet aan, maar hij vatte al zijn moed samen en zei:

— Goed, baas, ik zal gaan...

— Luister, wat er gebeurd is! Germaine hoorde gerucht en riep me. Dadelijk sprong er een man in haar kamer en bond ze met een sterk koord. De bazin en ik hadden niets gemerkt. We werden gewekt door twee zwartgemaakte kerels, die met

een dievenlantaarntje en pistolen bij ons stonden. Ze eischten geld. Ik zei, dat ik er geen in huis had en kreeg toen klappen. Ik moest opstaan en met een der dieven meegaan, om mijn geld te toonen. De ander bleef bij de bazin. En Germaine kon zich ook niet roeren. Ik moest gehoorzamen, en de schurken namen vijf duizend frank mee, die ik eergisteren ontvangen heb. O, een van de schavuiten zal wel Bert, de roover zijn!

De koewachter maakte zich gereed voor den tocht.

— Zouden we niet beter tot morgen wachten? vroeg vrouw Havels. Karel is toch nog een kind...

— Kan ik zelf gaan? vroeg de baas.

— O, neen, want ik durf hier niet zonder u te blijven.

— Als we tot morgen wachten, zitten de dieven voorzeker al over de grens in Holland!

— Ik zal wel gaan! sprak Karel.

En hij vertrok door den duisteren nacht langs den eenzamen weg. Er was een korter pad door het bosch, doch de knaap had toch den moed niet dit te nemen. Eikenloo scheen nu zoq geheimzinnig.

— O, is Bert de dief geweest en heeft hij me zoo bedrogen? vroeg Karel zich af.

Hij kon het haast niet gelooven, maar Bert had verleden Winter toch veel gestolen.

Karel liep bijwijlen op een draf. Het was ruim

een uur naar de stad. Eindelijk kwam hij er aan. Turnhout zag er nu heel anders uit dan over dag. Wat was het stil in de straten! Karel hoorde stappen. Ze klonken luid. Twee politieagenten naderden en bleven voor Karel staan.

— Zeg eens, mannetje, wat doet gij hier in den nacht nog buiten? vroeg er een.

— Ik moet voor mijn baas naar de gendarmen. En Karel vertelde, wat er gebeurd was. De agenten vergezelden hem naar de gendarmerie. De kommandant hoorde het verhaal.

— Wacht een beetje, we zullen met u mee gaan, zei hij toen.

Karel was tevreden, dat hij nu gezelschap had. Onderwege voelde hij telkens lust om te vertellen, wat hij van Bert, den roover, wist... Hij durfde echter niet.

Baas Havels begroette opgewonden de gendarmen, en deed ook het gansche verhaal van den diefstal. Germaine mengde er zich telkens tusschen. Zij had het eerst de mannen bemerkt. Ze werd wakker door het gekrijsch van een deur, en dan hoorde ze op gedempten toon spreken. Ze begreep dadelijk, dat er dieven waren en ze riep naar den baas. Dan kwam er een zwart gemaakte vent; hij duwde haar neer en bond ze de handen vast.

— Als ge nog roept, schiet ik u dood! had die deugniet gezegd.

— En hoe zijn de dieven binnen gekomen: vroeg de kommandant.

— Door het venster van de keuken; ik zal het gisteravond niet goed gesloten hebben. Ik had het open gezet, omdat de haard gerookt had, zei Germaine.

— Er zijn dus geen sporen van inbraak? vroeg de kommandant.

— Neen, ik heb overal gekeken, antwoordde Havels. Trouwens, de schavuiten zijn door de keuken gekomen. Er is slijk op den vloer.

— En uit de keuken kwamen ze in de gang? vroeg de overste.

— Ja, zei Havels.

— Wordt die tusschendeur dan niet gegrendeld?

— Gewoonlijk wel, maar nu was dat niet gebeurd. Een mensch let er niet altijd op...

De kommandant hoorde nog eenige bijzonderheden.

— We zullen trachten de dieven te vinden, zei hij dan, en hij vertrok met zijn gezel.

De bazin stuurde Karel nog wat naar bed. De veehoeder was toch weer vroeg beneden. Hij ging als gewoonlijk met de koeien naar de weide. Tegen den middag kwam Germaine bij hem.

— Ha, valschaard, nu weten we alles! zei ze als in triomf.

Karel schrok geweldig. Dadelijk dacht hij aan

Bert. O, het was nu zeker bekend, dat hij hem ontmoet had.

— Ja, word maar bleek! schimpte Germaine. Ha, Bert, de roover, kwam dikwijls bij u! Gij zijt de vriend van den roover van Eikenloo. En natuurlijk hebt gij hem verteld, dat de baas geld ontvangen had van een verkochte koe!

— Dat is niet waar! riep Karel, hevig verontwaardigd uit.

— Liegt ge nog af, dat Bert bij u kwam hier in 't bosch?

— Ik wist eerst niet, dat hij Bert was. Hij heeft het pas den laatsten dag gezegd, en toen zei hij me, dat hij zich zou beteren.

— En waarom hebt ge over dien kerel zoo gezwezen? We waren thuis nog over hem bezig en gij hieldt uw mond dicht.

— Ik wilde hem niet verraden; hij zou naar Amerika gaan.

— Wat leugens! Zeg liever, hoeveel gij van het gestolen geld hebt gekregen!

— Het is gemeen van u om dat te zeggen!

— Ga maar naar het hof! De baas verwacht u. Ik zal de koeien naar huis brengen.

Ongerust begaf Karel zich naar de boerderij. O, door zijn zwijgen was hij in groote moeilijkheden gekomen. Hij had te goed vertrouwen gehad in dien Bert. En nu werd hij van medeplich-

tigheid beschuldigd! De tranen sprongen hem de oogen.

Baas Havels stond op hem te wachten en Joos, de wildstrooper, was er ook. Die had dus wel het geheim verklapt.

— Maar, Karel, wat hoor ik nu? Ik kan het haast niet gelooven. Joos beweert, dat gij met Bert, den roover, hebt zitten spreken aan het bosch, zei Havels.

— Hij zal het toch niet durven afliegen! sprak Joos. O, ik had het eer moeten verraden, maar ik durfde niet goed. Toen ik nu van den diefstal hoorde, mocht ik toch niet meer zwijgen.

Vrouw Havels kwam ook uit huis. En Karel vertelde alles, wat er gebeurd was.

— En dat voor ons verzwijgen! hernam de baas.

— O, ik geloofde, dat Bert zich zou beteren! Hij was door mij veranderd en ik wilde hem de gelegenheid geven, om naar Amerika te vertrekken. Nadien zou ik alles verteld hebben, hernam Karel.

— Jongen, nu vertrouw ik u geen zier meer, zei Havels. Toe, beken maar, dat gij aan Bert verklapt hebt, dat ik geld had ontvangen!

— O, neen, baas!

— En dat gij 's nachts stilletjes voor hem en een anderen dief het keukenvenster geopend en de grendels van de binnendeur geschoven hebt.

— Neen, neen! riep Karel uit.

— Nu begrijp ik, waarom gij door den nacht naar Turnhout durfdeet gaan! Gij moest de roovers niet vreezen. Ge hadt ze geholpen. Zeg dadelijk, waar Bert zich verschuilt!

— O, ik weet het niet.

— Wie was die andere boef?

— Baas, ik weet er niets van. O, ik zou u toch niet helpen bestellen!

De knaap begon te schreien en wong de handen van verdriet. Maar Havels nam hem ruw bij den arm.

— Mee naar het dorp! gebood hij. We zullen u daar wel doen spreken.... Ha, had ik zulk een valschaard in mijn huis!

Vrouw Havels geloofde ook aan Karel's schuld. Weenend vergezelde de jongen zijn meester. Joos bleef nog wat met de bazin spreken.

— Ik zal ook op mijn kop krijgen van het gerecht, zei hij. Ik had Bert eerder moeten verklappen, maar, waarlijk, ik durfde niet. Ik vreesde voor de wraak van den roover. Maar nu kon ik niet langer zwijgen, betuigde hij nogmaals. Ik begreep seffens, dat Karel met Bert mee had gedaan.

— O, het is moeilijk om het van den jongen te gelooven en toch, het kan niet anders, of hij lichtte den roover in en liet hem in huis!

— Ja, zoo is het, verzekerde Germaine, die juist met de koeien op het hof was gekomen. Ik

zei het immers, dat Karel een hoovaardige jongen is, die meer wilde zijn dan wij. Hij zat altijd in de boeken en kon het niet uitstaan, dat hij koewachter moest spelen. Hij wilde zeker veel geld hebben, om later den grooten heer uit te hangen.

— Het is triestig, sprak de bazin.

Haar man kwam twee uur later terug.

— Karel wilde nog niet bekennen, dat hij Bert geholpen had en de veldwachter heeft hem naar het gerecht te Turnhout gebracht, vertelde hij.

— O, als we toch eens mis waren! sprak de bazin.

— Dat kan niet! beweerde Germaine. Waarom moest hij verzwijgen, dat hij dikwijls een vreemden man ontmoette?

— Ja, het is verdacht, hernam vrouw Havels.

Even later kwam Karel's moeder op het hof. Ze had zoo juist het vreeselijk nieuws gehoord. Havels verweet haar, dat haar zoon een dief was. Vrouw Eggers hield vol, dat Karel geen schuld kon hebben. Hij had haar wel over dien man gesproken, dien hij voor een jager hield.

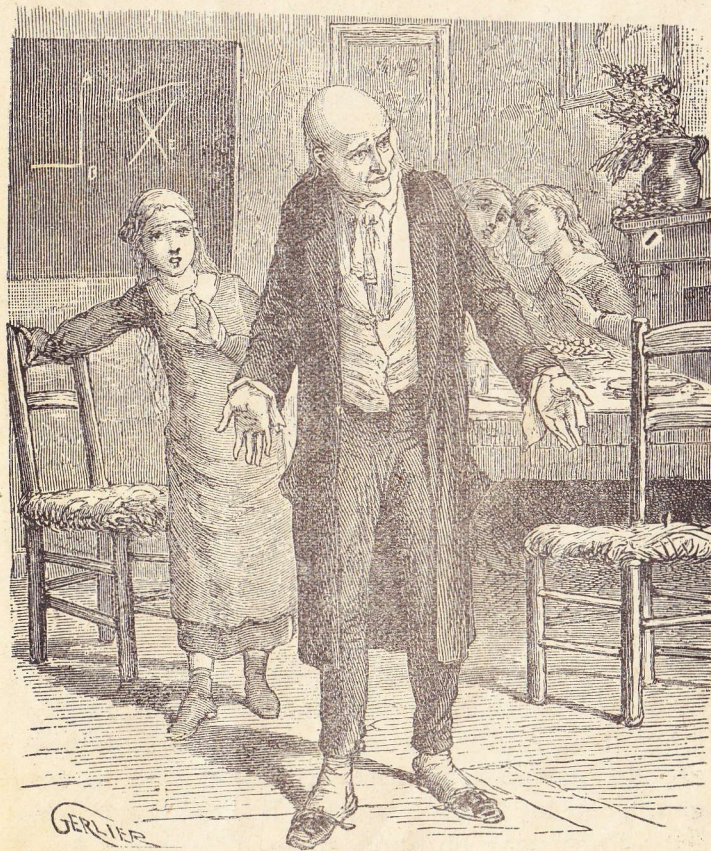
— En zei hij nadien ook, dat het Bert geweest was? vroeg Havels.

— Neen!

— En waarom niet? Ik zal het u zeggen! Omdat hij toen door den roover verlokst was, om met hem mee te doen!

Jammerend ging vrouw Eggers heen. Ze bad

tot God, om de onschuld van haar jongen aan 't licht te brengen.

Meester Dewilde was als verdwaasd.

IV.

Meester Dewilde schrok, toen zijn meisjes hem vertelden, wat er met Karel Eggers gebeurd was. Eenige oogenblikken stond hij als verwaasd.

— Ik moet er meer van weten, ik ga naar het Eikenhof, zei hij dan.

Hij kwam bij baas Havel's en liet zich alles verhalen.

— En toch kan ik niet aan Karels schuld geloo- ven, zei meester Dewilde dan.

De landbouwer werd kwaad.

— Ge spreekt den schavuit nog voor! bromde hij.

De meester wilde niet twisten en ging heen. Germaine liep hem tot aan de poort na en riep smalend:

— Nu komt het uit aan welk een nietwaard gij uw geleerdheid hebt vermorst.

— Meisje, oordeel niet te vroeg, sprak de onderwijzer.

Rustig ging hij voort, in gedachten verdiept. Meester Dewilde was een verstandig man. In zijn lange loopbaan had hij geleerd karakters te doorgronden en gebeurtenissen te wikken en te wegen. Toen hij thuis kwam, zei hij tot zijn vrouw, dat hij nog naar Turnhout moest.

— Het is voor den armen Karel Eggers, voegde hij er bij.

— Maar straks is het donker. En nu met die akelige dieven! De menschen beweren wel, dat zij naar Holland gevlucht zijn, maar ze kunnen zich wel in de bosschen verschuilen, sprak de meesteres.

Toch wilde de onderwijzer naar de stad, om er den kommandant van de gendarmen te spreken. En weldra was de oude, goede man weer op stap. Toen hij gisteravond tegen donker van een zieken leerling kwam, had hij bij Eikenloo twee menschen in gesprek gezien. En nu had hij zware vermoedens.

**

Den volgenden morgen al vroeg kwamen twee gendarmen op het Eikenhof.

— Is Bert nog niet aangehouden? vroeg Havel's.

— Neen... Hij kan den diefstal niet gepleegd hebben, want het gerecht weet al, dat hij twee dagen vóór den diefstal te Antwerpen op een boot naar Amerika vertrokken is. En toen er bij u gestolen werd, was hij dus al op de Noordzee.

De vrouw en Germaine stonden ook in de keuken, waar de baas de gendarmen ontvangen had.

— Meisje, zei de kommandant tot de dienstbode, gij moet nu de waarheid spreken.

— Ik? Maar ik weet niets! stamelde Germaine, die plots zeer bleek was geworden.

— Ja, gij weet veel. Gij zijt verloofd met Joos, den wildstrooper. En waarom moest gij hem 's avonds voor den diefstal zoo geheimzinnig spreken aan het bosch van Eikenloo?

— Ik ben daar niet geweest...

— Ha, nu begint ge al met te liegen! Meester Dewilde heeft er u samen gezien... En die brave man zal toch geen leugens vertellen. Waarom wilt gij niet geweten hebben, dat gij bij Joos zijt geweest?

— De meester vindt dat uit om Karel Eggers vrij te maken.

— Nu verklapt ge u weer, want zonder dat ik er iets van gezegd heb, brengt gij uw samenkomst in verband met den diefstal. Toe, beken maar! Toen de meester hier van baas Havel's hoorde, dat het keukenvenster niet gesloten en de binnendeur ongegrendeld was, dat gij het eerst de komst van de dieven bemerkt hebt, kreeg hij vermoedens op u en Joos, juist omdat ge 's avonds voor den diefstal zoo geheimzinnig stondt te spreken. Hij is daarvoor gisteren nog bij me geweest.

— En ik werd door de roovers gebonden! zei Germaine.

— Ja, dat was juist een list van hen, om ons

aan uw onschuld te doen gelooven. Twee gendarmen zijn naar Joos toe. Gij maakt het voor u erger door te liegen, vermaande de kommandant.

Plots begon Germaine te schreien.

— O, het is al de schuld van Joos! riep ze uit. Hij heeft het plan bedacht.

En snikkend bekende ze nu. Joos had Bert bij Karel gezien in het bosch. Joos wilde Havel's bestelen. Germaine moest hem helpen en het Joos en een anderen schelm — Dries Lopius — gemakkelijk maken om binnen te komen. De dieven zouden haar binden, om alle vermoedens van haar af te wenden. En den volgenden dag wilde Joos het dan uitbrengen, dat hij Bert en Karel samen had gezien en het doen voorkomen, alsof de knaap den roover geholpen had. Het gestolen geld moest goed verstoppt worden. En als Joos en Germaine later trouwden, konden ze te Turnhout een winkel van wild en gevogelte openen. Om dit vooruitzicht had Germaine toegestemd. Ze zou dan een beter bestaan hebben.

— O, gij gemeene bedriegster! riep baas Havel's uit, toen hij alles hoorde.

Ook zijn vrouw was hevig verontwaardigd. Daar kwamen twee andere gendarmen met Joos, die hardnekkig loochende, iets van den diefstal te weten. Hij werd woedend, toen hij nu hoorde, dat Germaine alles bekend had. Hij viel dan ook door de mand.

— En die arme Karel! zei baas Havels.

— De knaap is vanmorgen losgelaten en zal zeker bij zijn moeder zijn, sprak de kommandant.

— Dan ga ik er dadelijk heen, besloot Havels. We hebben hem zeer onrechtvaardig beoordeeld en behandeld.

Germaine en Joos moesten nu mee naar Turnhout. O, wat schaamde de dienstbode zich! Joos zei, dat het gestolen geld onder den vloer van zijn hut in het bosch verborgen was. Het werd daar dan ook gevonden.

Zoo bleek de wildstrooper de echte roover van Eikenloo.

Denzelfden dag werd de derde medeplichtige ook aangehouden.

V.

Karel Eggers zat bij zijn moeder. Hij was al vroeg van Turnhout gekomen; hij had een vreeselijken nacht in de gevangenis doorgebracht.

Nu had men hem gezegd, dat hij onschuldig was. Maar hij durfde toch niet naar de hoeve terug te keeren.

Doch daar trad baas Havels binnen.

— Goeden dag, zei hij. Ha, Karel is thuis! Jongen, we hebben erg tegen u misdaan! Nu weet ik de waarheid. Joos en Germaine en nog een

nietdeug uit het bosch hebben den diefstal gepleegd.

Vrouw Eggers en Karel luisterden verbaasd naar het verhaal.

— Hoe kunnen menschen zoo valsch zijn!... kloeg moeder. Karel heeft ook verkeerd gedaan. Hij had dat alles van dien man in het bosch moeten vertellen. Een kind mag geen geheimen hebben.

— Dat is zoo, hernam Havels. Maar Karel had medelijden met Bert. En Bert heeft niet gelogen. Hij is op weg naar Amerika.

Baas Havels had nog meer te zeggen. Hij was een streng, doch rechtvaardig man. Hij moest veel goed maken jegens den jongen, dien hij zelf naar de politie had geleid.

Twee maanden later kwam er een brief uit Amerika. Bert schreef aan Karel, dat hij reeds vast werk had op een kantoor. Hij zou nu een eerlijk man worden. Hij dankte God, dat hij Karel ontmoet had.

Joos en Dries kregen twee en Germaine een jaar gevangenisstraf. Karel werd later klerk bij de posterijen en nu kon hij moeder goed helpen. En dat hij meester Dewilde steeds dankbaar bleef, kunt ge wel begrijpen.